

nye regler om førtidspension m.v. pr. 1. januar 1984) omfattende

Indledningen og nr. 1, 3 og 4 i § 4 samt § 8.

B. Forslag til lov om ændring af forskellige sociale love. (Ændringer som følge af nye regler om social pension) omfattende

§§ 1-3, indledningen og nr. 2 i § 4, §§ 5-7 og § 9

vedtoges uden afstemning.

Der foretoges derefter afstemning vedrørende *det under A nævnte lovforslag*.

Ændringsforslag nr. 2, § 4, således ændret, ændringsforslag nr. 3, § 8, således ændret, og ændringsforslag nr. 4 og 5 om indsættelse af to nye paragraffer

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets (lovforslag A's) overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges derefter afstemning vedrørende *det under B nævnte lovforslag*.

§§ 1-7 og § 9

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets (lovforslag B's) overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 63:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Sikring af kontanthjælpsbeløbet efter

§ 43, stk. 1, og præcisering af hjælp til boligudgifter efter § 43, stk. 3.

(Fremsat 9/11 83. Første behandling 16/11 83. Betænkning 1/12 83. Ændringsforslag af 6/12 83 uden for betænkningen af Birkholm (VS) og Waldorff (VS)).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Birkholm (VS) og Waldorff (VS) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af *Birkholm (VS)* og *Waldorff (VS)*:

Til § 1

Nr. 3 affattes således:

»3. I § 43, stk. 3, udgår 2. pkt., og i stedet indsættes som nyt *stk. 4*:

»*Stk. 4*. Det sociale udvalg skal uden godkendelse i revaliderings- og pensionsnævnet yde hjælp til dækning af den del af boligudgifterne, der overstiger 25 pct. af hjælpen efter *stk. 1, 1. pkt.*«

Stk. 4 bliver herefter *stk. 5.*«

Bemærkninger

Ændringsforslaget er udelukkende et forsøg på at efterkomme socialministerens egne bemærkninger til lovforslaget. Heraf fremgår det, at den skønmæssige vurdering ved tildeling af forhøjet hjælp til dækning af en del af boligudgifterne (efter den nuværende § 43, stk. 3) ønskes fjernet til fordel for en fast sats. Lovforslaget (og de i betænkningen stillede ændringsforslag) imødekommer imidlertid ikke dette ønske, idet det ifølge den foreslåede affattelse af *stk. 3* stadig vil være overladt til det sociale udvalgs skøn, hvorvidt der overhovedet skal ydes hjælp til dækning af en del af boligudgifterne.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Taanquist (S):

[Taanquist]

Socialdemokratiet har sammen med SF stillet ændringsforslag nr. 1, som ophæver varighedsbegrænsningen i bistanndslovens § 37, og det ville være lykkeligt, om vi kunne få det vedtaget. Derudover har SF stillet 3 ændringsforslag, som vi alle stemmer for.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det konservative folkeparti kan ikke stemme for ændringsforslag nr. 1. Vi ønsker ikke at ophæve § 37, stk. 4.

Vedrørende SFs ændringsforslag må vi sige, at vi kun ønsker boligudgifterne ydet efter retsprincipper, men stadig væk ønsker andre udgifter ydet efter bistanndslovens skønsprincip. Medlemskontingent til fagforening og arbejdsløshedskasse dækkes efter skøn og beslutning i revaliderings- og pensionsnævnet. Der er således hjemmel i eksisterende lov til, at de, der har brug for det, kan få disse udgifter dækket, og vi ønsker det ikke ind i lovgivningen.

Agerschou (SF):

Socialministerens lovforslag medfører ikke, at de mennesker, der er ramt af § 37, stk. 4, i bistanndsloven – den paragraf, som meget rammende kaldes fattighjælpsparagraffen – får et leveniveau, der er anstændigt i forhold til, hvad der i øvrigt regnes for almindeligt i Danmark. Derfor har vi sammen med socialdemokratiet stillet et ændringsforslag, der går ud på, at § 37, stk. 4, i bistanndsloven helt forsvinder.

Derudover har vi fremsat 3 ændringsforslag om mindre forbedringer af bistanndsloven.

Ændringsforslag nr. 2 er nærmest et radikalt ændringsforslag. Jeg mente, at det var en fejltagelse, at de radikale ikke selv havde stillet det, og derfor ville vi da gerne hjælpe dem. Det fremgik klart af de radikales ordførertale ved første behandling, at de mente, at socialforvaltningerne skulle gøre noget mere ud af gældssaneringen, og derfor har vi stillet dette ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 3 går ud på at gøre det muligt for kommunerne at gøre forholdene bedre for kontanthjælpsmodtagere end det, socialministeren lægger op til.

Ændringsforslag nr. 4 går ud på at gøre det muligt for kommunerne at forhøje hjælpen til dækning af medlemskontingent til

fagforening og arbejdsløhedskasse. Det hænger sammen med, at vi mener, det er særdeles vigtigt at fastholde kontanthjælpsmodtagere i arbejdsmarkedssystemet. I øjeblikket er det sådan, at de er i fare for at ryge helt ud i skammekrogen. Vi mener, det er vigtigt, at de fortsat har økonomisk mulighed for at være medlem af en fagforening og en arbejdsløshedskasse.

VS har stillet et ændringsforslag uden for betænkningen, som vi mener er meget vigtigt, og som vi vil bede specielt socialministeren og de radikale om at lægge mærke til.

Det, VS konstaterer i deres ændringsforslag, er, at der er uoverensstemmelse mellem socialministerens bemærkninger om hensigten med lovforslaget og lovparagraffens egentlige indhold. Det fremgår af socialministerens skriftlige fremsættelse, hvor der står:

»Det foreslås endvidere, at personer, som modtager hjælp efter § 37, stk. 4, jfr. § 43 – den såkaldte 9 måneders regel – eller efter § 43, skal have supplerende hjælp til de boligudgifter, der overstiger 25 pct. af hjælpen efter § 43, stk. 1.«

Der står »skal have«, men hvis man læser paragrafferne nøje igennem, viser det sig, at der ikke er tale om en retsbestemt ydelse. Hvis man læser § 43, stk. 3, i dets helhed, ser man, at det stadig væk er op til det enkelte sociale udvalg at beslutte, om det overhovedet vil give boligtilskud eller ej. Det er kun, hvis det sociale udvalg beslutter, at der skal gives boligtilskud, at egenbetalingen skal udgøre de 25 pct.

Der er altså en tydelig uoverensstemmelse mellem socialministerens bemærkninger vedrørende lovforslaget og det, der eventuelt bliver den endelige lovtæst, og det er bl.a. det, VS' forslag retter op på. Det vil jeg meget gerne have nogle bemærkninger til fra socialministerens og de radikales side.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg vil nok sige, at man ikke bliver ramt af § 37, stk. 4. Det er en hjælp, man modtager, når man er blevet ramt af en social begivenhed. Det er nok væsentligt at lægge sig på sinde.

Med dette lovforslag indfører man to meget faste begreber, som er en klar hjælp ved administrationen, men sandelig også for de mennesker, der skal leve af det. Der fastsæt-

[Yvonne Herløv Andersen]

tes nemlig en minimumsgrænse, som man ikke kan komme under, og det synes jeg er meget væsentligt. Desuden fastsættes en 25 pct.s regel med hensyn til betaling af huslejen. Jeg synes, at man skulle tage denne lovgivning, som den foreligger.

Vores problem er ikke § 37, stk. 4; vores problem er, at det ikke har været muligt for kommunerne at gøre den indsats, der skal til med hensyn til genoptræning og revalidering, og hvad der ellers kan være, for at få mennesker i gang igen.

Det er ikke nogen permanent ordening, så jeg synes, man skulle tage de forbedringer, der ligger i lovforslaget. Med dem får vi løst en række af de problemer, vi er stødt på i den sidste tid.

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke stemme for nogen af de stillede ændringsforslag, men vi kan tilslutte os lovforslaget, fordi det først og fremmest har til hensigt at tilvejebringe ensartede udbetalinger af den hjælp, der ydes, så den skønmæssige vurdering bortfalder. Herved mener vi, at sagsbehandleren kan bruge mere tid på den enkelte klients forhold fremfor at skulle bruge tiden på skønmæssige vurderinger.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan ikke stemme for de af mindretallet stillede ændringsforslag, og jeg skal kort begrunde hvorfor uden at tage den gamle diskussion om § 37, stk. 4, i sin helhed op. Vi har accepteret § 37, stk. 4, og vi mener, at den lovgivning, der her gennemføres, er en klar forbedring, og derfor kan vi tilslutte os lovgivningen som helhed.

SF har stillet ændringsforslag nr. 2 om i § 41, stk. 1, at indsætte ordene »engangshjælp efter § 40, stk. 1, til sanering af gældsposter og«. Med hensyn til begrundelsen for, at vi mener, det er rigtigt at skrive i betænkningen, at der skal foretages en gældssanering, og ikke indfører det i lovgivningen, skal jeg henvise til det svar, vi har fået fra socialministeriet. Det går ud på, at hvis det står i lovgivningen, kan man risikere spekulation, at folk vil udnytte det, at den sociale forvaltning under alle omstændigheder foretager en gældssanering. Derved vil man i virkeligheden ikke i så høj grad sikre kontanthjælps-

modtagerne som de lokale kreditorer, og det mener vi ikke kan være hensigten med dette forslag.

For så vidt angår ændringsforslag nr. 4 finder vi, at det må være op til det sociale udvalg at skønne, i hvilket omfang man skal dække de udgifter, der her er tale om, og i øvrigt, hvis det mener, de skal dækkes permanent, få det godkendt i revaliderings- og pensionsnævnet.

Det radikale venstre kan altså ikke tilslutte sig disse ændringsforslag.

Uden for betænkningen er der stillet et forslag af VS, som jeg må bede socialministeren om at kommentere. Efter min opfattelse må der være tale om en misforståelse af lovgivningen, men det er naturligvis vigtigt, at vi får det afklaret. Såfremt der er tale om en misforståelse, sådan som jeg opfatter det, og der skal gives hjælp til de boligudgifter, der ligger over 25 pct. af hjælpen efter § 43, stk. 1, så stemmer vi imod ændringsforslaget.

Birkholm (VS):

VS tilslutter sig det ændringsforslag, der går ud på at ophæve § 37, stk. 4. Det opfatter vi som den eneste konsekvente ændring i forhold til de vanskeligheder, der har vist sig med paragraffen. Det er paradoksalt, at vi ser de borgerlige partier indføre lovbestemmelser, som betyder øget klientgørelse og øget bureaukrati. Det er jo det, der er konsekvensen af § 37, stk. 4. Mennesker tvinges til at henvende sig oftere på bistandskontorerne, mennesker gøres til tabere, som er prisgivet det sociale system, og antallet af klienter og sagspresset vokser. Det er virkningen af de borgerlige partiers politik, men det er måske ikke så mærkeligt endda.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom på, at VS uden for betænkningen har stillet et ændringsforslag, som tager sigte på den situation, at forslaget om ophævelse af § 37, stk. 4, ikke skulle blive vedtaget. Dette ændringsforslag sigter alene på at imødekomme intentionerne i socialministerens eget forslag, sådan som de fremgår af bemærkningerne til forslaget. Der må være sket en teknisk fejl i socialministeriet hos embedsmændene, da lovforslaget blev udformet, for i hvert tilfælde er det ikke sikret med den eksisterende tekst, at der ydes refusion for den del af boligudgifterne, der overstiger 25 pct. Det fremgår klart

[Birkholm]

af § 43, stk. 3, i den eksisterende lovtekst, at en sådan ydelse kun gives, hvis det sociale udvalg undtagelsesvis skønner, det er nødvendigt.

Efter det lovforslag, som er fremsat af socialministeren, vil det stadig være sådan, at hjælp til boligudgifter kun skal gives, hvis det sociale udvalg undtagelsesvis skønner, at den bør gives. Det kan godt være, at socialministeren nu om et øjeblik vil sige, at meningen med lovteksten er, at den altid skal gives, men et hvilket som helst socialudvalg vil med lovteksten i hånden kunne henholde sig til, at sådan er det ikke, og vil kunne afvise en klient, der med henvisning til den nye paragraf begærer tilskud til den del af boligudgifterne, der overstiger 25 pct.

Uanset hvad fru Lone Dybkjær er usikker på, må jeg henholde mig til, at den eksisterende tekst ikke giver de garantier, som socialministeren lover, og derfor vil jeg gå ud fra, at et stort flertal af partier vil støtte det af VS uden for betænkningen stillede ændringsforslag.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Regeringen kan ikke tiltræde de af mindretallet stillede ændringsforslag. Jeg skal komme med nogle korte kommentarer og argumenter for ikke at stemme for ændringsforslagene.

For det første vil jeg sige, at i overensstemmelse med flertallets udtrykkelige tilkendegivelse i betænkningen indarbejdes der i det kommende ændringscirkulære til konthjælpscirkulæret en kraftig henstilling om i større omfang at anvende § 40, stk. 1, til gældssanering, hvor det findes rimeligt og påkrævet. I lighed hermed uddybes retningslinjerne om rådgivning og vejledning, navnlig med henblik på at få ansøgeren ud af systemet inden udløbet af 9 måneders perioden. Ved dette gennemfører vi en opstramning, som ligger inden for rammerne af konthjælpsafsnittet. Jeg vil nok sige, at hvis man skulle til gennem ændringsforslag at bygge alle den slags ting ind, så ville det efterhånden være umuligt at få loven til at funge efter hensigten.

Hvad angår SFs forslag om at indføje ordet »mindst« i § 43, stk. 3, 3. pkt., vil jeg godt sige, at vi dermed kommer ud i en ny usikker regel. Det, der er hensigten med det

forslag, der er fremsat, er netop at få en retsbestemt regel.

Hvad angår ændringsforslag nr. 4 om dækning af fagforenings- og A-kassekontingent, vil jeg kun sige, at der som bekendt efter bestemmelserne – det fremgår af et svar til udvalget – er mulighed for at ansøge gennem revaliderings- og pensionsnævnet, og det er vores opfattelse, at den slags ansøgninger i de fleste tilfælde imødekommes.

Jeg vil indsparke den fodnote, som specielt går på spørgsmålet om A-kassekontingent, at det måske var rimeligt, at man eksempelvis fra organisationernes side fastslog, at i den situation, hvor medlemmer er bistandsklienter, er de fritaget for at betale kontingent, således at det ikke er det offentlige, der skal dække det.

Men nu vel, tilbage står, at der stadig væk ved ansøgning til revaliderings- og pensionsnævnet er stor mulighed for at få dækket dette beløb lige så vel som andre enkeltudgifter, hvis det er rimeligt begrundet.

Til sidst vil jeg godt komme med nogle bemærkninger til VS' ændringsforslag uden for betænkningen. Forslagsstillerne sammenblander her kompetencereglen i den gældende § 43, stk. 3, 2. pkt., og lovens krav om, at der skal gives forhøjet hjælp til dækning af boligudgifter, såfremt en billigere bolig ikke kan skaffes. Der er således tale om en misforståelse hos VS, når det i bemærkningerne til ændringsforslaget gøres gældende, at det »stadig vil være overladt til det sociale udvalg skøn, hvorvidt der overhovedet skal ydes hjælp til dækning af en del af boligudgifterne«. Der bliver tale om en retsbestemt ydelse. Ordet »kan« i § 43, stk. 3, 2. pkt., sigter alene til den omstændighed, at det sociale udvalg for så vidt angår boligudgifter selv har kompetence til at forhøje hjælpen hertil. Det er altså spørgsmålet om en kompetenceregel, men der vil blive tale om dækning af boligudgifter efter den regel, som fremgår af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Birkholm (VS):

Jeg vil gerne spørge socialministeren, om han vil benægte, at den nye bestemmelse om tilskud til boligudgifter stadig væk står under den præmis, der hedder – jeg citerer fra § 43, stk. 3:

[Birkholm]

»Hvis det sociale udvalg undtagelsesvis skønner . . .«

Er det ikke præmissen for tilmåling af tilskud til boligydelse?

Agerschou (SF):

Det sidste, hr. Birkholm spurgte om, vil vi også meget gerne have et helt entydigt svar på.

Den anden bemærkning, jeg vil gøre, vedrører socialministerens udtalelse om, at der nu er indført en mere retsbestemt ydelse, og at det er grunden til, at man ikke kan stemme for SFs ændringsforslag nr. 3.

For et øjeblik siden behandlede vi lovforslaget vedrørende bl.a. bilstandslovens § 48, som, før socialministeren gav sig til at rode med det, var en retsbestemt ydelse. Nu ændrer man § 48 til, at det bliver en bagatelgrænse, plus at man laver 3 meget vanskeligt administrerbare undtagelser. Det vil sige, at nu står socialministeren og roser sig lidt af, at det bliver retsbestemte ydelser i kontanthjælpen, men for en halv time siden var socialministeren i gang med at rode § 48, stk. 1, uhjælpeligt sammen. Det bliver enormt kompliceret for sagsbehandlerne at arbejde med den paragraf.

Jeg synes, at socialministeren i en ledig stund skulle sætte sig hen i en lænestol og prøve at finde bilstandsloven fra 1976 frem og så læse den igennem, som den er i dag, specielt efter at socialministeren gav sig til at komplicere den. Når nu socialministerens regering har slået sig op på regelsanering og forenkling, er det så det, der er sket i bilstandsloven? Er det ikke sådan, at bilstandsloven efter den borgerlige regering er blevet langt mere kompliceret end nogen sinde før og langt mindre administrerbar?

Socialministeren (Palle Simonsen):

Der er efter min klare opfattelse ikke noget som helst belæg for at sige, at bilstandsloven skulle være blevet mere kompliceret at administrere, og hvad angår det specielle punkt, vi her diskuterer, nemlig udmåling af hjælpen efter § 37, stk. 4, bliver den i hvert fald enklere.

Jeg skal gentage vedrørende VS' ændringsforslag, at ordet »kan« i § 43, stk. 3, 2. pkt., alene sigter til den omstændighed, at det sociale udvalg for så vidt angår boligudgifter

selv har kompetencen til at forhøje hjælpen hertil. Det er alene en kompetenceregel.

(Kort bemærkning).

Birkholm (VS):

Jeg er ked af det, men jeg bad ikke om socialministerens kommentar til 2. pkt., hvor der står: »Dog kan det sociale udvalg . . .«. Jeg bad om socialministerens kommentar til ordene »hvis« og »undtagelsesvis« i 1. pkt. Er det ikke præmissen for tilmåling af boligtilskud på over 25 pct.? Det vil jeg gerne have socialministerens svar på. »Hvis det sociale udvalg undtagelsesvis skønner . . .«, det er indledningen til stk. 3.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 62 stemte for, 64 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 62 stemte for, 64 imod.

(Afstemningerne nedenfor foretoges på den i forretningsordenens § 35, stk. 3, angivne måde).

Ændringsforslaget uden for betænkningen af Birkholm (VS) og Waldorff (VS)
forkastedes, idet 17 stemte for, 62 imod; 45 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 62 stemte for, 62 imod.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes, idet 62 stemte for, 63 imod.

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod det-

[Formanden]

te forslag . . . (*Tilråb*: Der ønskes udvalgsbehandling).

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 82:

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Tillæg til forskelsbeløb af indkomstskat og kirkelige afgifter, som kommuner og amtskommuner afregner med statskassen).

(Fremsat 30/11 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lerke (S):

Socialdemokratiet har ikke specielle indvendinger imod, at der indføres en vis forrentning i tilfælde af henholdsvis over- og underbudgettering, men det må være et centralt punkt, at det bliver den samme rentesats, der kommer til at gælde i begge tilfælde. Det er ikke rimeligt, at der ved underbudgetteringen vil blive tale om en godtgørelse på 12 pct. for en periode på i gennemsnit 36 måneder, mens der ved underbudgettering vil blive opereret med 2 gange diskontoen, hvilket for 1985's vedkommende vil sige 15 pct. for en periode på 16 måneder i gennemsnit. Altså samme rentesats for begge former for fejlbudgettering.

Jeg ser af ministerens bemærkninger til lovforslaget, at hvis de regler, der foreslås i dette lovforslag, havde været i kraft i 1982 og altså havde været anvendt ved afregningen i november 1983, ville der have været store tal oppe at vende. 69 kommuner ville have været berørt, idet de havde overbudgetteret. Nationalbankens diskonto udgjorde den 1. juli året forud for kalenderåret, det vil sige 1. juli 1981, 11 pct., hvilket vil sige, at procenttillægget ville have været 22 pct. Den del af forskelsbeløbet, der for disse 69 kommuner udgør mere end 3 pct. af summen af det udbetalte forskudsbeløb, ville tilsammen have udgjort 390 mill. kr. De tillæg, som forskelsbeløbene skulle have været forhøjet med ved novemberafregningen 1983, ville således i alt have udgjort 85 mill. kr.

Den opstramning, der er sket i kommunernes økonomi, samt uforudsete problemer i løbet af et regnskabsår gør det ofte meget svært for en kommune at holde et budget på grund af vigende skattegrundlag.

Idet jeg opfordrer ministeren til at tage de særlige betænkeligheder med hensyn til rentesatsen med i sine overvejelser, skal jeg på mit partis vegne give tilsagn om velvilligt udvalgsarbejde.

Flemming Jensen (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan støtte dette forslag fra indenrigsministeren. Vi finder det rimeligt, at de kommuner, der vurderer borgeres indkomster højere, end de rent faktisk er, med mere end de omtalte procenter, også kommer til at betale en vis forrentning af de penge, de faktisk låner på den måde.

Her er ikke tale om hverken forfølgelse eller straf, men kun om, at man rent faktisk betaler renter af sit lån. Også, som det er nævnt i bemærkningerne, af hensyn til de kommuner, der foretager rigtige beregninger, finder vi forslaget rimeligt.

Selvfølgelig kan man diskutere forrentningens størrelse, men efter vor opfattelse har ministeren fundet et rigtigt niveau. Det skal jo ikke glemmes – det tror jeg ikke den forrige taler var inde på – at kommunerne efter dette forslag har en rimelig mulighed for at unddrage sig forrentningen ved en tidligere indbetaling.

Som sagt, vi støtter forslaget, men vil nok se lidt nærmere på de indvendinger, der er rejst i forhold til den kirkelige ligning.

Jeg har fået i opdrag, da centrum-demokraternes ordfører ikke kunne være til stede, at sige, at jeg har fået lov at tale også på CDs vegne.

Birthe Hansen (SF):

I april måned havde vi et lovforslag, nr. L 188, til behandling i folketinget, som også handlede om ændring af kildeskatteloven vedrørende kommuner og amtskommuner. Dengang begrundede regeringen forslaget med, at man ønskede at opsluge likviditetsforøgelsen i kommunerne; en likviditetsforøgelse var der efter vor mening ikke tale om dengang, men derimod om en forringelse af kommunernes skatteprovenu på baggrund af